Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 226. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го ЖОВТНЯ 1978 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 19, 1978 — No. 226. VOL. LXXXV.

Гарвардський Центр влаштовує пресову конференцію

Кембридж, Масс. (ФКУ). — Якраз осінню цього року сповняється десять років від часу встановлення програми українстики в Гарвардському університеті. Від скромного початку, загальної однієї катедри, розгорнуто в тому університеті український центр: три катедри й науковий інститут.

Щоб святочно відзначити цей творчий етап першого десятиріччя, влаштовується в Гарварді ряд спеціальних імпрез, на які запрошується ширші круги українського громадянства.

Пресова Конференція

Пресова конференція, на яку запрошено редакторів та представників українських часописів (дев'ять з Канади, одинадцять з Америки), відбудеться в суботу, 4-го листопада ц. р. о год. 1-ій по полудні, в семінарійній залі УНІГУ.

Вступні зауваження подадуть: проф. Франко Сисин — про здобутки та невдачі в пройденому десятиріччі; проф. Омелян Пріцак, директор УНІГУ — про прояви на майбутнє; Богдан Тарнавський, екзекутивний директор ФКУ — про стан збіркової кампанії на Гарвардську фундацію.

Відтак слідуватимуть запити представників преси, на які відповідатимуть члени й репрезентанти ФКУ.

О год. 7-ій вечором — спільна вечеря та обговорення проблематики у зв'язку з намаганням чинників ФКУ посилити зусилля для підтримки розвитку української науки.

Конференцією проводитиме д-р Адріян Сливоцький, член Головної Екзекутиви ФКУ. В конференції візьме участь також Голова ФКУ мґр Степан Хемич та діячі ФКУ — Христина Балко-Сливоцька, д-р Роман Процик, Юрій Юрчишин та секретарка Ліда Стецик.

Конференцію влаштовується ще й тому, бо на сторінках української преси часто появляються звідомлення про працю УНІГУ, які, хоч диктовані доброю волею авторів критичних зауважень, не завжди спираються на точні інформації.

Подати вичерпні інформації, влаштовуючи дружню зустріч редакторів, журналістів і працівників української преси — це завдання конференції.

Благодарні Богослуження

В неділю, 5-го листопада ц. р., в українських церквах Бостону будуть відслужені Святі Літургії. Головна Екзекутива ФКУ заликає все членство ФКУ взяти участь в Богослуженнях.

Інші події

На початку грудня відбудеться спеціальний семінар, на якому з доповідями виступлять наймолодші докторські кандидати: Ольга Андрієвська (історія) та Максим Тарнавський (література). За перше десятиріччя праці Гарвардського центру — це вже третя з черги група студентів, які присвятились студіям українистики.

Будуть також влаштовані спеціальні виставки книжкових та інших бібліотечних цінностей.

Вийде друком пам'ятка — передрук Псалтиря з XI століття, що писаний старо-українською мовою, із вступом двох визначних науковців. Це видання субсидіювали відомі меценати й діячі ФКУ — Йосиф та Анна Іваніви, які одержать перший примірник того видання.

В березні наступного року відбудеться З'їзд ФКУ, в тиждень по контрольній сесії Візитаційного Комітету для українських студій в Гарварді.

У Вашінґтоні відбудуться наради з представниками Родезії

Вашінґтон. — З Державного департаменту інформують, що в цю п'ятницю, 20-го жовтня, в столиці ЗСА відбудуться наради в справі майбутности Родезії, в яких візьмуть участь члени тимчасового родезійського уряду, тобто білий прем'єр Іян Смит і три провідники поміркованих фракцій чорної більшости тієї африканської країни, як також члени американського та британського урядів.

Метою вашінґтонських нарад має бути розглянути можливість скликання в недалекому майбутньому загальної конференції, в якій взяли б участь також лідери марксистського „Патріотичного Фронту", який веде збройну боротьбу проти тимчасового уряду.

І. Смит та інші члени тимчасового уряду, який зобов'язався довести до перебрання влади чорною більшістю на початку наступного року, тепер перебувають на відвідинах в ЗСА, стараючись здобути підтримку уряду ЗСА для своєї політики. Хоча вони прибули сюди на запрошення 27-ох членів Сенату ЗСА, то президент Джіммі Картер досі відмовлявся зустрінутися з ними, бо Вашінґтон не визнає леґальности тимчасового родезійського уряду, вважаючи, що в ньому мусять брати участь також провідники „Патріотичного Фронту".

Смит і його колеги заявили, що готові зустрінутися з Робертом Мугабе і Джошуа Нкомо, лідерами „Фронту", на загальній конференції, але без жадних передумов. На підставі тієї заяви членів тимчасового уряду Білий Дім погодився на скликання „підготовчої" наради в цю п'ятницю. Ще не відомо чи президент Картер особисто візьме участь у цій нараді.

ДО ЗСА ПРИБУДЕ 46 КУБИНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Вашінґтон. — Департамент справедливости інформує, що видав формальний дозвіл 46-ом кубинським політичним в'язням, як теж 25 членим їхніх родин, тобто разом 71-ій особі, прибути до ЗСА, згідно з домовленням із кубинським лідером Фіделем Кастром.

Речник цього Департаменту повідомив, що уряд ЗСА розглядає додаткових 123 аплікації кубинських політичних в'язнів, які бажають еміґрувати до Америки, а крім того сподіваються, що Гавана передасть ще три списки аплікантів, які відбувають, або відбули терміни ув'язнення в кубинських в'язницях за свої політичні переконання.

КАРТЕР МОЖЕ ВІДВІДАЄ ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ

Вашінґтон/Пекін. — З достовірних джерел інформують, що президент Джіммі Картер в наступному році може відвідає комуністичний Китай, стараючись довести до встановлення нормальних відносин між Вашінґтоном і Пекіном. Китайський лідер Гуа Куо-фенґ недавно переслав Президентові лист, в якому накреслив передумови нормалізації політичних і економічних зв'язків. Поїздка президента Картера до Пекіну залежна від того, чи ЗСА і Совєтський Союз вспіють підписати новий договір щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II). Як відомо, два попередні президенти, Ричард Ніксон і Джеральд Форд, відвідали комуністичний Китай.

КОНҐРЕС СХВАЛИВ ВАЖЛИВІ ЗАКОНОПРОЄКТИ

Вашінґтон. — Протягом минулої суботи і неділі, 14-го і 15-го жовтня, тобто напередодні формального закінчення дворічної каденції 95-го Конґресу, обидві Палати схвалили три важливі законопроєкти: енерґетичну програму, зменшення у федеральних податках і законопроєкт щодо зменшення, а відтак остаточної ліквідації безробіття. Три згадані законопроєкти, які становлять підставу економічної програми теперішнього уряду ЗСА, передано для підписання президентові Джіммі Картерові.

Енерґетична програма

Схвалений Конґресом законопроєкт — це компроміс між відмінними пропозиціями обох Палат, як теж Білого Дому. Метою цієї енерґетичної програми є зменшити залежність ЗСА від інших країн щодо постачання таких пальних продуктів, як нафта і природній газ, заохотити американських продуцентів збільшити внутрішню продукцію різних родів пального, заощаджати різні енерґетичні продукти і заохотити розвиток нових джерел енерґії. Законопроєкт пропонує до 1985-го року знести урядову контролю над цінами американського природного газу, надати податкові кредити фірмам, які інвестують в розвиток енерґії, як теж домовласникам, які ізолюють свої хати та використовують соняшну енерґію для огрівання тощо. Крім того, підприємства, які вживатимуть вуґілля замість нафтових продуктів, одержать податкові кредити. Натомість будуть встановлені додаткові податки на автомобілі, які вживають надмірну кількість бензини.

Імпорти нафтової ропи спричиняються до дефіциту ЗСА у міжнародній торгівлі ЗСА і до постійного зменшення вартости американського доляра на світових ринках. Президент Картер і законодавці передбачають, що схвалена енерґетична програма матиме позитивні наслідки на торговельний баланс і вартість доляра.

Зменшення в податках

Обидві Палати Конґресу погодилися на компромісову пропозицію, щоб федеральні податки індивідуальних платників і підприємств під час 1979-го року були зменшені на 18,7 більйона долярів. Первісно Сенат пропонував 29,3-більйонове зменшення, а Палата Репрезентантів — 16,3 більйонове. Згідно з остаточною версією, біля 65 мільйонів родин чи самітників платитимуть нижчі федеральні податки, але в той самий час мусітимуть платити вищі податки програми Соціяльного Забезпечення („Сошал Секюріті").

Відтепер можна буде відтягати 1,000 за кожного члена родини від суми, яка підлягає оподаткуванню, замість дотеперішніх 750 долярів. Натомість зліквідовано 35-доляровий податковий кредит, який досі можна було відтягати за кожну особу від самого податку даної родини.

Один раз в житті 55-річні або старші власники хат могтимуть заробити 100 000 долярів із продажу цих хат і не платити із того приходу жадних податків, але мусіли б мешкати в даній хаті принаймні три роки.

Зменшено теж податки для підприємств, щоб заохотити працедавців інвестувати заощаджені гроші, збільшити продукцію і прийняти більшу кількість осіб на працю.

З остаточної версії законопроєкту усунено пропозицію надати податкові кредити студентам коледжів і університетів, чи їхнім батькам. Натомість запропоновано збільшити фонди на позички чи дотації для студентів вищих шкіл.

Зменшення безробіття

Обидві Палати Конґресу схвалили законопроєкт „Гомфрі-Гокінса",який пропонує заходи відносно зменшення рівня безробіття з теперішніх 6 відсотків всієї робітничої сили ЗСА до 4-ох відсотків у 1983-му році, а згодом запевнити остаточну ліквідацію безробіття. У той же час проєкт пропонує заходи для поборення інфляції.

Совєтські шпигуни залишаються на волі до вироку

Нюарк, Н. Дж. — Два совєтські шпигуни, Вальдік Енґер і Рудольф Чернаєв, які намагалися зібрати якнайбільше матеріялів про оборону ЗСА, підводні човни „Трайдент" і новочасну зброю і яких лава присяжних на процесі в Нюарку визнала винними, перебуватимуть й далі на волі під опікою амбасадора СССР Анатолія Добриніна згідно з зарядженням федерального судді Фредріка Лейсі.

Своє рішення суддя Лейсі мотивував тим, що ув'язнення Енґера і Чернаєва могло б викликати некорисну реакцію у Москві і тим самим перешкодило б розмовам на „вищому рівні" між представниками уряду СССР і ЗСА про евентуальну виміну шпигунів. У зв'язку з тим він прийняв рекомендацію Білого Дому, щоб обидва підсудні залишилися тимчасово, тобто до 30-го жовтня ц. р., на волі.

Окружний прокурор Роберт Дель Туфо заявив, що це буде в найкращому інтересі З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу, коли визнані винними колишні працівники в секретаріяті Організації Організації Об'єднаних Націй Енґер і Чернаєв залишаться на волі, згідно з бажанням Добриніна, який запевняє, що вони не покинуть території ЗСА. Дель Туфо підкреслив, що цей виимок зроблено в інтересі закордонної політики ЗСА, бо, як відомо, державний секретар ЗСА Сайрус Венс розпічне свої чергові розмови в Москві на початку наступного тижня з метою довести до підписання договору про обмеження стратегічної зброї.

Ситуація може радикально змінитися, заявляють судові чинники, якщо уряди ЗСА і СССР не договоряться до 30-го жовтня про те, що, як заявив минулого тижня суддя Лейсі, обидва совєтські шпигуни „не мають жадної пошани до цієї країни" і зробили б все, що у їхніх силах, щоб знищити ЗСА. Суддя відмітив, що суд є в посіданні інших документів, які не були дискутовані на процесі, але які вказують, що Енґер і Чернаєв є тісно пов'язані з іншими совєтськими шпигунами, які є замішані у закордонному шпигунстві і тому він вважає обидвох підсудних „великою загрозою" для оборони З'єднаних Стейтів Америки.

В часі 10-денного процесу прокуратора зуміла представити судові і лаві пересяжних таку силу переконуючих документів і свідків, а також фактів зі шпигунської праці Енґера і Чернаєва, що американські засоби масової інформації навіть не подавали блідих арґументів оборонців підсудних.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II ЗАЯВЛЯЄ ПІДТРИМКУ ПЕРЕСЛІДУВАНИМ СВІТУ

Ватикан. — „Ми хочемо в цей час простягнути нашу руку і відкрити наше серце всім народам і особам, які пригнічені будь-якою несправедливістю чи дискримінацією, чи то в економічному, соціяльному чи політичному аспектах життя, або відносно їхньої свободи сумління чи позбавлені своєї релігії" — заявив у проповіді у вівторок, 17-го жовтня, новообраний Папа Іван Павло II, ще донедавна польський кардинал Кароль Войтила, архиєпископ Кракова, якого кардинали Католицької Церкви на своєму конкляве-зібранні день раніше обрали на 264-го Папу Римського.

Цю проповідь Папа Іван Павло виголосив під час Служби Божої у Сикстинській каплиці, яку відправив у сослуженні 110-ох кардиналів, які саме в тій каплиці вибрали його на Апостольський Престіл. Заявляючи свою підтримку для переслідуваних світу, Папа рівнож сказав, що „не маю наміру займатися політичним втручанням чи старатися брати участь у вирішуванні світських справ" урядами країн світу. Коментатори вважають, що ця заява стосується всіх держав, тобто вільного світу і комуністичного бльоку, хоча вважають, що Папа звертався до лідерів комуністичних держав. Папа пояснив, що підхід Католицької Церкви до питання оборони переслідуваних „народів і осіб буде вирішений тільки релігійними і моральними мотивами".

У цій своїй першій формальній проповіді 58-річний Папа Іван Павло рівнож підкреслив, що плянує надати більший голос єпископам в адміністрації Церкви, обіцяв продовжувати діяльність його попередників Івана XXIII, Павла VI та Івана Павла I, зокрема відносно екуменізму, наголосив конечність послушенства вірних Церкви, зазначуючи, що не можна відкидати догм і вчення Ісуса Христа та апостолів, хоча „з різних кіл" існують натиски проти деяких Правд Віри Католицької Церкви.

Новий Вселенський Архиєрей скритикував скрайніх консерватистів і скрайніх лібералів у католицькому світі, зазначуючи, що Церква не може погодитися на „непотрібні іновації", але також не може погодитися з тими, які не сприймають введених конечних реформ, як наприклад, відповідно погодитися на Богослуження в рідних мовах, замість по-латині.

Того ж дня новообраний Папа Римський відвідав польського архиєпископа Анджея Марію Дескура, який перебуває у шпиталі в Римі. Факт, що вже в перший повний день його понтифікату Папа Іван Павло вихав поза межі Ватикану вказує, що він буде „Папою пастирем і Папою народу" — твердять коментатори.

Комуністичний лідер Польщі, Едвард Ґерек, переслав Папі Іванові Павлові ґратуляційні привітання, зазначуючи, що ціла Польща горда з його вибору і висловлюючи надію, що „відносини між Польщею та Апостольською Столицею далі поліпшуватимуться". Інший речник комуністичного польського уряду натякнув, що буде легше полякам, які бажають поїхати до Риму на інсталяцію нового Папи, одержати пашпорти.

З Ватикану інформують, що інсталяція відбудеться в неділю, 22-го жовтня, і що це буде „скромна церемонія", як і була інсталяція Папи Івана Павла І, а не традиційна коронація.

У середу, 18-го жовтня, Папа Іван Павло II подякував кардиналам за це, що вибрали його на Апостольський Престіл, вказуючи, що вони „виявили відвагу", коли обрали першого неіталійського Вселенського Архиєрея за останніх 455 років. Того дня він знову наголошував питання свободи релігії, заявляючи, що в багатьох країнах десятки тисяч осіб переслідувані за Христа і поневіряються по в'язницях і концтаборах. Він не назвав поіменно жадної держави.

Японія не допомагатиме при розбудові китайської армії

Токіо, Японія. — Міністер закордонних справ Японії Сунао Сонода склав офіційну заяву в парляменті, що японський уряд не допомагатиме Китайській Народній Республіці розбудовувати її збройні сили.

Згідно з заявою Сонди японські чинники у розмові з китайськими представниками, зокрема із заступником прем'єра Тенґ Гсіао-пінґом і міністром закордонних справ Гуанґ Гуаном, виразно і недвозначно відмічували, що Японія допоможе Китаєві змодернізувати його індустрію і господарську систему взагалі, але не співпрацюватиме при розбудові китайської народної армії до чого стремлять нові китайські керівники. Сонода недавно відвідував Китай і перевів там ряд розмов з китайськими урядовими чинниками, заки Японія розпічне торгівлю на ширшу скалю.

Москва, як відомо, гостро запротестувала не тільки проти самого японсько-китайського договору, але також проти відвідин Японії китайськими урядовими особами і високими військовими старшинами, які, згідно з опінією кремлівських верховодів, шукають в Японії за новочасною зброєю і технологією.

Нюйоркські „Єнкіс" здобули світовий чемпіонат в бейзболі

Ню Йорк. — Нюйоркські „Єнкіс" в одному з найбільш драматичних фінішів в історії бейзболу закріпили за собою другий рік підряд світовий примат в цьому національному спорті Америки, перемагаючи у фіналі дружину „Доджерс" з Лос Анджелесу відношенням ігор 4-2. Це вже 22-ий раз Нюйоркські „Єнкіс" здобули чемпіонат у т. зв. серії бейзболу, в якій за примат змагаються першуни Національної і Американської ліґ.

У марші по чемпіонат „Єнкіс", які ще в половині липня були 14 ігор позаду на другому місці Американської ліґи, випередили Бостонських „Ред Сокс", здобуваючи першенство східньої групи ліґи, опісля перемогли дружину „Роялс" з Кензас Сіти в серії чотирьох ігор. Вміжчасі „Доджерс" елімінували дружину „Філліс" з Філядельфії.

У фінальних іграх „Єнкіс" зазнали поразки в перших двох зустрічах з „Доджерсами" в Лос Анджелес, але опісля виграли три змагання в Ню Йорку на своєму стадіоні, а у вівторок, 17-го жовтня, добились четвертої перемоги в Лос Анджелес вислідом 7-2. Це вперше в історії бейзболу дружина, яка програла перші два змагання, добилась чемпіонату, здобуваючи чотири перемоги підряд.

ЕКЗЕКУТИВА І КРАЙОВА РАДА УККА ВІДБУЛИ НАРАДИ

ТРЕТІЙ СКВУ, ФОНДИ, БЮРО У ВАШІНҐТОНІ, ДАЛЬША КОНСОЛІДАЦІЯ БУЛИ ПРЕДМЕТОМ ДЕБАТ

Ню Йорк. — Третій Світовий Конґрес Вільних Українців, що має відбутися в Ню Йорку в днях від 23 до 26-го листопада ц. р., збірка фондів на покриття зв'язаних з цим Конґресом видатків й опісля до національного Фонду УККА, заангажування кваліфікованих сил на працю в Інформаційному Бюрі УККА у Вашінґтоні, дальше скріплення консолідації включенням у систему УККА Асоціяції Українців Америки та ряд інших справ були предметом дебат і рішень щоденних засідань насамперед Екзекутиви й опісля Крайової Ради Українського Конґресового Комітету Америки минулої суботи, 14-го жовтня.

Наради Екзекутиви, що їх попередило засідання Президії Екзекутиви попереднього дня, в п'ятницю, 13-го жовтня, відбулися у власних приміщеннях в суботу перед полуднем, 14-го жовтня і їх вів та ними проводив екзекутивний віцепрезидент Іван Олексин. Після звичайних формальностей з прийняттям порядку нарад тощо, заслухано коротких звітів поодиноких членів Екзекутиви.

Інж. Євген Івашків, який очолює Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділ УККА в Ню Йорку, поінформував основно про підготову до великої маніфестації, яка має відбутися в цій метрополії з нагоди Третього СКВУ.

Пані Ярослава Рубель, яка в Екзекутиві УККА репрезентує всі молодечі організації, інформувала про літні табори молоди та відвідини цих таборів членами Екзекутиви (п-і Я. Рубель, мґр Іван Базарко, д-р Аскольд Лозинський та ред. Ігор Длябога).

Мґр Іван Базарко, адміністраційний директор УККА, інформував про запропоновані поодинокими організаціями зміни їхнього представництва в керівних органах УККА. І так: ОДВУ запропонувало на свого представника в Екзекутиві інж. Романа Шраменка на місце перевантаженого іншими обов'язками ред. М. Панасюка; Союз Українок Америки делеґує на свою представницю в Екзекутиві п-і Ірину Мокрівську (на місце п-і Олі Ставничої); Прихильники Державного Центру УНР в Америці делеґують до Крайової Ради Віктора Борута, „Зарево" делеґує Романа Куделю і Богдана Петрину, а метрополітальний Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділ УККА в Ню Йорку делеґує ред. Володимира Левенця на місце померлої пані Салдан, пам'ять якої вшановано хвилиною мовчанки.

Пані Уляна Дячук, касир УККА, подала останні підсумки фондів УККА. З її звіту виходить, що в цьому році за дев'ять перших місяців вплинуло до Національного Фонду УККА 38 200 дол. (минулого року в тому часі вплинуло 29 000 дол.), окремі пожертви на працю Бюра УККА у Вашінґтоні становили суму понад 17 300 дол., з відсотків від ощадности — 5000 дол., з передплати „Українського Квартальника" — 4000 дол., записів на Фонд УККА було 10 000, що разом з іншими меншими вплибами дало суму 74 500 долярів, у порівнянні з 35 500 долярів, що вплинули до каси УККА в такому самому часі попереднього року. В цю суму не враховано понад 30 000 дол. що вплинули на цілі СКВУ. Поважно збільшені прибутки УККА в цьому році все ще не могли покрити всіх видатків, які за перших дев'ять місяців виносили суму 79 500 долярів. Недобір покрито з ощадностей.

Звітуючи про касу УККА п-і У. Дячук з жалем ствердила, що хоча останній Конґрес, мавши на увазі інфляцію та загальне збільшення як видатків, так і заробітків, схвалив постанову, щоб суму Національного Датку від поодиноких платників збільшити мінімально до 25.00 дол., але досі відносно мало платників цього Датку виконує цю постанову.

Під час нарад Екзекутиви й опісля Крайової Ради багато уваги віддано спра-

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Добрянський відбув зустріч з прем'єром Родезії

Проф. Лев Добрянський, президент УККА (справа), під час недавньої зустрічі у Вашінґтоні з родезійським прем'єром Іяном Смитом, про яку він звітував на засіданні Крайової Ради УККА. Темою їхньої розмови були права людини.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Український голокост

Бурхливий розквіт державно-політичного відродження українського народу в 1917-20 роках і продовження культурно-національного відродження в 1920-26 роках у Совєтській Україні та невпинне зростання національної свідомости серед широких прошарків українського населення викликало в комуно-московських самодержавців велике занепокоєння. „Пролетарська правда" з 22-го січня 1930 року, застерігаючись перед небезпечним зростанням українського націоналізму, відверто писала, що, мовляв, колективізація має за свою мету „знищити соціяльну базу українського націоналізму — індивідуальні сільські господарства".

Розбудувавши й скріпивши партійно-поліційні органи, кремлівські самодержавці, дбайливо опрацювавши свій плян, почали широко розгортати похід проти українського села, організуючи масовий штучний голод в Україні в 1932-33 роках.

Голод в Україні — це найжахливіший в історії людства акт комуно-московського народовбивства. Голод, як засіб репресії, був докладно розпрацьований в Кремлі. В Україну вислали спеціяльні бригади, т. зв. „двадцятитисячників", які за місцевими комуністами та окремими військовими частинами ГПУ відбирали харчі від селянства; поробили відповідні заходи, щоб не допустити селян на працю в фабриках та заводах, бо робітники отримували на місці праці приділ хліба і в той спосіб ратувалися від голоду.

Ранньої весни 1933 року голод набрав нечувано-страшних розмірів. Щодня вмирали тисячі людей. Тисячі трупів лежали по хатах, на вулицях, на залізничних станціях. „Спецотряди" робітничо-селянської міліції не пускали до міста селян, які шукали якогось прохарчування, а тих, що пробивалися до міста, виловлювали й вивозили автами за місто. Голодуючі селяни живилися різними отрутами; ширились хвороби. Відомі випадки канібалізму. Сотні сіл повимирали з голоду в Україні. Понад 7 мільйонів українців загинуло від голоду і совєтських репресій.

У вільному світі ще живі свідки цього голодоморства в Україні. Свідчили про це і сучасники голоду, чужинці, які побували тоді в Україні. Англієць Гарет Джонс у лондонському „Дейлі Експрес" писав про те, як він мандрував пішки по спустошеній Україні і бачив сотні сіл, вимерлих або покинутих.

А в статті Малкома Меґраджа в англійському місячнику „Фортнайтлі Рев'ю" за травень писалося: „Під час недавніх відвідин України я трохи бачив той бій, що його провадить совєтський уряд проти селян. Поле бою спустошене, як на справжній війні і нищення провадиться далі. По один бік — мільйони селян, з тілами, спухлими від голоду. По другий бік — вояки, поліції, агенти ГПУ, що виконують накази диктатури пролетаріяту. Вони накинулись на Україну, неначе сарана, і пограбували все їстивне; вони вистріляли і повисилали тисячі селян, іноді цілі села; вони створили з найплодючішого краю в світі меланхолійну пустелю".

Це не була одинока вістка про страшний голод в Україні. Але, на жаль, вільний світ був загіпнотизований совєтською пропагандою і не вірив численним західним кореспондентам, які були свідками штучного голоду в Україні.

Але про цей голод писали не лише свідки, які опинилися на Заході після Другої світової війни, але також сучасні дисиденти, включно з російським письменником Солженіциним. Навіть намісник Москви в Україні Никита Хрущов у своїх спогадах свідчив про голод в Україні.

У цьому році сповняється 45 років цієї сумної в житті українського народу річниці. В найближчу неділю, 22-го жовтня ц. р., в Бавнд Бруку відбудеться жалобна урочистість, присвячена вшануванню мучеників голоду 1932-33 років. Вшануймо своєю участю жертви голоду в Україні. Також докладім всіх старань, щоб вільний світ почув крики мільйонів умерших селян — українців і пізнав жахіття українського голокосту.

Л. Рихтицький

ЗДОРОВИЙ РОЗУМ... ЧИ НЕЗДОРОВИЙ?

У світі діються — на наших очах — несамовиті речі. Щоденна преса подає ці події без належного розбору і критики, ми все це читаємо, проглинаємо на ходу, чи в автобусі, чи в підземці і цілком може навіть несвідомо, в наших умах твориться помалу, але послідовно хаос, з яким собі годі пізніше дати раду. На мою думку, потрібно деяких ясних, виразних зіставлень, щоб привести це все до одного знаменника, під розгляд здорового розуму.

Родезія — Зімбабве. Мало того, що лиш дехто з нас усвідомлює, що це ця сама країна, але це ще найменше лихо. Мало того, що, повинуючись рішенню Об'єднаних Націй, Америка все ще веде економічну війну проти цієї країни, в якій біле населення старається порозумітися із чорними автохтонами, щоб знайти якийсь спосіб мирного співжиття і внеможливити захоплення влади комуністичним бандам, підтримуваним Москвою; мало того! Америка не купує потрібного їй хрому в Родезії, але зате купує його... в Совєтському Союзі і при тому платить майже подвійно за нього ціну! А Кремль ці гроші вживає для своєї роботи в Африці на те, щоб збаламучені ними чорні партизани мордували без милосердя і без розбору біле населення і навіть чудом уцілілі жертви зістріленого літака... в ім'я проголошеної Москвою спеціяльно російської гуманности. Здоровий розум...? Це ще не все. Америка і Англія не визнають існуючої співпраці мирного чорного і білого населення в Родезії, але силою хочуть змусити ці кола прийняти злитих кров'ю неповинних жертв, дітей, жінок і місіонерів — чорних бандитів з-під знаку Москви. І це діється тоді, коли одночасно Америка веде акцію за людські права у світі!

Камбоджа. Країна, комуністичний уряд якої, складений із пібожевільних фанатиків, убив досі чи не мільйон свого власного населення, яке нараховувало всього неціліх дев'ять мільйонів, знищив цілковито економічне та культурне життя країни і найспокійніше у світі вислав делегацію до Об'єднаних Націй, яка проголосувала гуманність і оборону людських прав, зокрема у нерозвинутих країнах так званого Третього Світу. Про геноцид в Камбоджі ніхто не важиться на терені ОН сказати й слова. Червоний Китай, який обвинувачує Совєтський Союз — цілком правильно — за геноцид по відношенні до поневолених народів, підтримує, однак, уряд Камбоджі тільки тому, що він є в конфлікті з В'єтнамом, якого підтримує СССР! Здоровий розум...?

Ливан. Бейрут, столиця Ливану, місто, що його звали Парижем Близького Сходу, культурний, економічний центр цієї полоси, лежить сьогодні дослівно в руїнах. Півтора року тому сирійська армія вмаршувала у Ливан, щоб перервати братовбивчу війну між ливанськими магометанами і христитянами і зокрема — стримати магометан від знищення християн. Сьогодні ця сама сирійська армія викінчує помалу християн, яких тепер підтримує Ізраїль — проти Сирії. І Сирія і Ізраїль поборюють палестинців, яких підтримує повністю Ірак. Савдійська Арабія поборює Ірак, але підтримує також палестинців. Йорданія є проти палестинців, але підтримує Сирію і Савдійську Арабію. Ізраїль підтримує Савдійську Арабію, але поборює Ірак, Сирію і Ємен. Єгипет підтримує Савдійську Арабію, співпрацює - менше більше — з Ізраїлем, але поборює Сирію і палестинців. Палестинці поборюють всіх, хто денебудь є при владі і навіть самі себе. Американці не поборюють серйозно нікого, але остерігають всіх — і підтримують Ізраїль.

Сомалія, Етіопія. Москва підтримувала Сомалію і її намагання визволити з-під панування амгарців в Етіопії своїх земляків в пустині Оґадену. Тому сомалійці дозволили москалям збудувати базу для воєнної фльоти, зокрема підводних човнів та кілька військових аеродромів. Ціла сомалійська армія була озброєна і вишколена москалями. Сомалія почала успішну офензиву, звільнила майже всю провінцію Гаррар від етіопських військ — і тоді Етіопія звернулась за допомогою до СССР. Тепер москалі стали зброїти і вишколювати армію Етіопії. Сомалійці викинули всіх совєтських „дорадників" із Сомалії і вони просто перенеслись до Аддіс-Абеби, столиці Етіопії, де тепер відбуваються ці самі масові екзекуції, які перед тим відбувались в Сомалії. Сомалійці звернулись по допомогу до Америки, яка передтим допомагала Етіопії. Всі американські дорадники просто перенеслись до Моґадішу, столиці Сомалії...

Ще є інші цікаві місця, як Південна Африка, Південно-Західня Африка (Намібія), Анґоля і Заїр, Афганістан, Іран і Тайлянд (Сіям), не згадуючи вже про Південну Америку і проблем Східньої Европи.

Президент Картер заявив, що світова політика повинна бути базована на моральних вартостях. Як бачимо з повищого, його думка мусіла зупинитись в одній із конгресових підкомісій, бо не бачимо її ще на світовій політичній арені. На здоровий розум ще не прийшов час. Бо якщо американська преса майже щодня критикує Чілі за кількадесять ув'язнених комуністичних саботажників, а так дуже делікатно трактує Совєтський Союз з мільйонами політичних в'язнів, що караються за оборону тих самих людських прав, що їх так гаряче у світі проповідує президент Картер, а менше гаряче його численні прибічники і міністри, то щось тут не все в порядку. А може політичні в'язні в СССР такі непопулярні у світі, бо вони посміли до людських прав додати ще... національні?

Варто над цим подумати. При допомозі здорового розуму.

Степан Женецький

НАРАДИ БЕЗ МОСКВИ

Обговорюючи нещодавні наради президента Картера, президента Садата і прем'єра Бегіна в Кемп Дейвіді, політичні коментатори звертають увагу на одну важливу обставину, а саме, що вони обійшлися без представника СССР.

Як відомо, коли державним секретарем і головним дорадником президентів Ніксона і Форда був Генрі Кіссінджер, то майже на всі важливіші світові політичні наради, які він започатковував, чи у яких брав участь Вашінгтон — він майже завжди і всюди запрошував на них представників Москви. У майже всіх починах, Кіссінджер шукав згоди кремлівських ватажків.

У відміну до раніших, теперішні нові вашінгтонські політичні стратеги самі плянують і провадять у життя свої пляни у закордонній політиці. Про це виразно свідчать недавні наради трьох у Кемп Дейвіді.

Найбільш інтригуючим фактом у нарадах у Кемп Дейвіді, пишуть політичні коментатори, було те, що пп. Картер, Садат і Бегін проводили їх самі, не звертаючи найменшої уваги на те, що можуть думати про ті наради кремлівські ватажки. Що більше, на тих нарадах не звертали навіть найменшої уваги на те, чи ці справи, які там вирішувалися, можуть заторкати інтереси Москви. І саме таке поступовання Вашінгтону, підкреслюють політичні коментатори, це щось цілком нове у міжнародніх відносинах наших часів.

Довгий час перед тим, заки Картер прийшов до Вашінгтону, його особистий дорадник, Збігнєв Бжезінські, проповідував нову політичну доктрину. Він твердив, що Америка задовго свої взаємини з Москвою вважала за головну підставу своєї зовнішньої політики. Він пропонував відв'язатися від Москви. Бжезінські радив, щоб американські політики самі займалися справами інших держав та з ними спільно полагоджували свої проблеми.

Ті поради були розумні і правильні. Кіссінджер забагато звертав уваги на СССР. Він уважав Москву як одиноку другу важливу столицю у світі, з якою треба числитися. Світ Кіссінджера був світом двох потуг — Америки і Совєтського Союзу. Тоді Америка числила Москву собі рівною потугою і важливістю. Якщо Москва почала вважати себе серйозно за глобальну потугу — то частинно сталося це тому, що так трактував її за часів Кіссінджера Вашінгтон.

Насправді Бжезінські не був першим, що знецінив важливість Москви. „Доктрину Бжезінського" перші почали практикувати китайці, ще заки Бжезінські став впливати на американську політику з Білого Дому. Новий китайський верховода, Гуа Куо-фенг це яскраво виявив нещодавно, відвідуючи Румунію, Югославію та Іран.

Але політика Китаю супроти Москви є в дечому відмінною від Америки. Китай є крайньо вороже наставлений супроти СССР, вважаючи його своїм ворогом ч. 1. Натомість Бжезінські твердить, що Москва не є аж такою важливою, за яку вона сама себе має, та що Вашінгтон не повинен цілий час турбуватися тим, що Москва може, або не може зробити. Насправді Совєтський Союз є великою потугою, але тільки на своїй власній території. Не зважаючи на його численні танки, підводні човни і літаки, СССР не може нічого вдіяти на Середньому Сході.

Очевидним є факт, що Америка має вплив на Середньому Сході як на Ізраїль, так і на арабські держави. Москва такого впливу немає. Вона втратила вплив на Ізраїль під час арабсько-жидівської війни у 1967 році. Москва рівнож втратила вплив на арабів, частинно тому, що вона не є покупцем арабської нафти. Крім цього араби, головним чином Єгипет переконалися, що вона не може допомогти їм відзискати втрачені території. Араби остаточно переконалися, що вони мають більші можливості відзискати ті землі дипломатичними заходами Вашінгтону, аніж всякими іншими заходами, що їх їм обіцює Москва.

Президент Картер скористався порадою Бжезінського і скликав до Кемп Дейвіду саме тих людей, які справді турбуються, щоб на Середньому Сході запанував мир. Тими людьми є араби, жиди і американці.

І саме тут виявилося, що Совєтський Союз не є важливим фактором на Серед-

(Закінчення на стор. 3)

На мистецькі теми

Виставка української ікони

В Українському Інституті Америки 24-го вересня ц. р., відкрито виставку під поважним і зобов'язуючим заголовком: українська ікона. Підбір картин та інших речей, як: скульптури, кераміки хрестів, медальйонів, емалю тощо був турботою відомих мистців Ст. Гординського та П. Андрусіва. Вони ж бо то вже від довшого часу відповідають за мистецьке обличчя Інституту. Помилкою було б орієнтуватись на заголовок виставки, думаючи, що там показано тільки старі релігійні картини, себто ікони. Бо якраз більшість малюнків новішого чи сучасного походження і не всі вони під назву ікон підпадають, як це слушно зазначив п. Ревай, відчитуючи коротке слово відкриття імпрези.

У загальному виставка має досить зрізничкований і неодностайний характер, як із стилевого, так і з мистецького боку. Є тут може і деякі речі, що без них можна було б обійтись. Їх походження, вік, мистецька вартість мабуть досить сумнівні чи — в найкращому випадку спірної вартости. Проте, з другого боку, треба згодитись, що не під силу було оцінкарям Інституту розв'язати чи вияснити ці всі непевності і заковики в недовгому часі організування самої виставки. Все таки виставка, як цілість, це новий та оригінальний задум, тому й цікавий.

У нас уже від довшого часу, зокрема в малярстві, загніздився досить нездоровий напрям мистецьких рецензій у медово-сметанковому стилі панегіриків. Тому підписаний, маючи на увазі добро і поступ української культури, а не особисті користі, дозволить собі принаймні на кілька скромних і критичних заваг відносно виставлених тут праць. Програма аж кишить від імен мистців і подібних чи тотожних заголовків творів. Це зовсім ясно, що неможливо у недовгій оцінці навести імена всіх мистців-учасників. Хоча тематика стисло релігійна, монотонії тут немає, бо мистці, їхні школи, стилі, підхід до теми, рисунок, а головно кольорит, дуже зрізничковані. Це ж бо саме й один із найбільше цікавих чинників релігійного живопису, як напр., ідею змалювання Богоматері з Ісусом, трактує десять або і більше малярів.

Начебто базою цілої виставки є збірка п-ва Рогозинських. Вона складається із старих і сучасних ікон. Відомий лікар д-р Рогозинський запопадливо збирає, точніше скуповує від років ікони (вишивку, рушники і ще там щось), з яких частина тут виставлена. Зі старших ікон притягає увагу відвідувача — перед усім своєю наглядною правдивістю — „Хрищення у Йордані", „Св. Микола" та „Триптих зі св. Миколою". З новочасних інтерпретацій ікони, зупинимось при темперах пастелевих тонацій М. Осінчука; бож навіть ніхто так більше і не малює нині. Це вже історія. А шкода. Звертають на себе увагу Богоматері Гординського, Сологуба, Доманика. Мазурик із Парижа не переконує: треба підждати його власної виставки. Приємно зауважити постійний розвій Г. Титли в її тем-

(Закінчення на стор. 4)

Алла Коссовська

Не забути!

(В сорокп'яті роковини голоду на Україні)

Сорок п'ять зим і літ...Не короткий це час,
Але серце стискається з болю,
Того жаху, що був на Вкраїні у нас
Не забути ніколи, ніколи!
Не забути мені в цьому році села,

Що тонуло в житах і пшеницях,
Де безжалісна смерть своє кубло звила,
Щоб досхочу з людей наглумиться.
Щоб вони умирали, замучені вкрай,
Переживши всі муки Тантала.
Смерть збирала тоді свій страшний урожай,
Україна у корчах конала.
Не забути! Стискаю свої п'ястуки
У безсильному розпачі й злості...
Й мимоволі зриваються сльози гіркі
І картини встають незабутні.

Хіба можна забуть трупи малих дітей,
Не одного, не двох, цілі сотні!?
І нещасних батьків біля наших дверей
Що вмирали мовчазні, самотні...
Проклинаю тебе, кровожерний тиран,
Монстр, що смерті віддав на загладу
Нарід мій, що пролив крови й сліз океан,
Щоби ними скріпить свою владу!
А мені ви простіть, дорогі земляки,
Що ви вмерли, а я залишилась,
І прийміть нефальшиві ці сльози мої,
Як душі покаянної щирість
Сорок п'ять зим і літ... Не короткий це час,
Але серце стискається з болю.
Того жаху, що був на Вкраїні у нас
Не забуть, не простити ніколи!

Д-р Ростислав Сочинський

ТРИДЦЯТИЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ

(5)

15. Власний будинок у Ню Йорку

[illegible]-го серпня 1955 року Інститут пережив радісну подію, коли великий філянтроп і засновник Інституту закупив пишну палату при ч. 2 Вест 79-ій вулиці за суму 225 000 долярів і подарував її Інститутові. У вересні 1955 року централя Інституту перенесла свої приміщення до нового будинку, а 19-го жовтня того року відбулось тут перше засідання головної Управи Інституту. Вибрано нових членів Управи і директорів: Володимир Джус — президент, Денис Кейн — віцепрезидент, Павло [illegible] — скарбник, Теодор Джус — заступник скарбника, Волтер Бакал — секретар, Остап Балабан — заступник секретаря. Створено також дві окремі комісії: екзекутивну і фінансову.

У наступних роках дирекція Інституту була дуже зайнята частинною перебудовою, ремонтом будинку та влаштуванням нового устаткування.

28-го жовтня 1956 року відбулось офіційне відкриття і посвячення нового будинку, влаштоване окремим святочним комітетом, який очолював інж. Остап Балабан. У цьому святі взяло участь понад 150 осіб.

Від січня 1956 до вересня 1958 року обов'язки адміністратора будинку виконував проф. Іван Паливода.

Радісною подією було також те, що Інститут звільнено в 1958 році від податків за реальності, що заощаджувало річно 9000 долярів, а пізніше — багато більше.

Тут варто зробити малу дигресію в дії Інституту й повернутися до приватного життя його основника, щоб доповнити його біографію. Треба знати, що друге його подружжя не втішалось родинним щастям. У ньому В. Джус не знайшов повної духовної гармонії та задоволення і воно перестало існувати у 1955 році.

У 1957 році він познайомився з новоприбулою з України Іванною Шепарович і вони побрались на початку 1958 року.

В роках 1957-58, крім своєї звичайної праці, Український Інститут Америки взяв участь у роботі Комітету Американського Музею Імміграції, заплативши членську вкладку 1000 дол. В. Джус пожертвував таку ж суму з власних фондів. В українських часописах надруковано оголошення і вислано листи до різних організацій з закликом складати пожертви на цей музей, де буде виставлено багато експонатів з часів іміграції до Америки. В наслідок цього українці пожертвували на музей біля 15 000 долярів.

На Річних Загальних Зборах членів УІА 16 жовтня 1957 року іменовано п. Юліяна Ревая адміністративним директором Інституту, як платне становище. Цю функцію він і до сьогодні виконує. У цьому ж році Інститут видав книжку композитора Миколи Фоменка п. н. „Українські молодечі мелодії", а 11-го травня 1958 року відбувся з цієї нагоди концерт.

В цім часі у вестибюлі нового будинку виставлено зразки українського народнього мистецтва, а стіни інших заль прикрашено портретами українських історичних постатей із особистої колекції Володимира Джуса.

У березні 1958 року пожежа знищила головний будинок на оселі Інституту на Паркаді Лейкс, Вест Айленд. Відшкодування, яке одержано від обезпеченевого товариства, допомогло зменшити гіпотечне заложення за будинок в Ню Йорку.

У липні 1959 року Володимир Джус уфундував друге ліжко для потребуючих хворих у Пресвітеріянському шпиталі. У цьому році число індивідуальних членів зросло до 16 осіб і 15 організацій. Створено нові комісії для поширення діяльности Інституту.

Однією з особливих подій, спонзорованих Інститутом, були основуючі збори Центру Статистичних Дослідів Українського Поселення в Північній Америці, в яких взяли участь проф. Ярослав Рудницький з Манітобського університету в Канаді та Константин Варварів з Вашінгтону. У цьому часі Волтер Бакал мав 4 лекції на економічні теми.

16. Дальший зріст

Роки 1960-63 були роками дальшого зросту і пожвавлення діяльности Інституту. У цьому часі відбулось понад 200 різних імпрез: важливих сходин, цікавих викладів, дискусій, виставок. У 1960 році на цілі Інституту його добродій Володимир Джус пожертвував 16 000 долярів, індивідуальні пожертви принесли 2845 долярів. Студентам видано позичок на суму 3000 долярів. Число індивідуальних членів зросло до 29, організацій — до 17. Тому збільшено число директорів з 6-ти до 9-ти, вибрано трьох нових: адв. Михайла Пішника, д-ра Івана Флиса і д-ра Василя Вереша. Д. Кейнові та Ф. Клирикові за їхню безкорисну працю надано почесне членство. На Загальних Зборах членів 22-го червня 1962 року вибрано директором інж. Остапа Балабана, який став віцепрезидентом Інституту і одночасно очолив Комісію, що піклувалась понад 100 патентами, власністю 40 українських винахідників. Незабаром створено постійну виставку цих винаходів.

22-го червня 1962 року завдяки особистій жертвенності В. Джуса і підтримки Фонду його імені сплачено гіпотеку. Від того часу УІА став на тверді ноги, як повний власник будинку при 5-ій евеню в Ню Йорку.

Фінансовий стан Інституту ще більше скріпився через продаж посілости у Вест Айслп (70 000 долярів), пожертви В. Джуса (4000 готівкою і „подарунок" боргу — 15 000 долярів). У тому часі д-р Василь Вереш очолив програмову, а Євген Сумик — виставкову комісії. Д-ра Івана Флиса обрано головою комісії громадських зв'язків.

У 1963 році мистець Олекса Грищенко створив фундацію свого імени, яка мала завдання зберегти частину його творів для майбутньої передачі музеям України. Фундація, член УІА, має понад 80 творів покійного мистця, які приміщені на 3-ім поверсі будинку Інституту.

21-го лютого 1964 року відбулось урочисте святкування 15-ліття Українського Інституту Америки і „спалення гіпотеки". З цієї нагоди видано чепурну ілюстровану 32-сторінкову книжечку про історію, завдання і діяльність Інституту.

17. Велика втрата

19-го червня 1964 року сумна вістка розійшлась по Ню Йорку й околиці, що того дня попрощався з життям фундатор, добродій і президент Українського Інституту Америки. З глибоким жалем прощали його родина, приятелі, члени Інституту й українська громада.

4-го жовтня того року відбулись урочисті сходини для вшанування Покійного з участю понад 150 осіб. На місце Володимира Джуса вибрано президентом УІА його сина Теодора, який досьогодні являється носієм ідей свого батька, українського патріота і філянтропа. Заступником президента перевибрано інж. Остапа Балабана, який спочатку очолив програмову, а пізніше організаційну комісію. Для поповнення числа директорів вибрано Йосипа Лисогора з обов'язками голови комісії громадських зв'язків.

У дальших роках діяльність в Інституті продовжувались у формі індивідуальних (О. Архіпенко, О. Грищенко та інші) і збірних виставок українських мистців, концертів та лекцій на різні теми (наукові, літературні, економічні, мистецькі). У грудні 1965 року спільними силами Інституту і Союзу Українок Америки, завдяки співпраці пань: Олени Лотоцької та Стефанії Пушкар відкрито виставку українського етнографічного мистецтва, яка перемінилась у постійний музей, що розташувався у приміщеннях Інституту і залишився там до кінця 1972 року.

Діяльність різних організацій — членів Інституту і запрошених гостей координували комісії: мистецька, яку очолювали голови: Джеймс Габода до 1968 року, Святослав Гординський до 1975 року і Петро Андрусів досьогодні, і програмова під головуванням інж. Остапа Балабана до 1969 року, д-ра Мирона Зарицького до 1977 року і інж. Андрія Пацука досьогодні.

(Продовження буде)

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ІНТЕНСИВНОЇ ЗБІРКИ НА III СКВУ!

До авторів статтей і дописів

Звертаємось до шановних авторів статтей і дописів, щоб їхні матеріяли, по можливості, були написані на машинці і щоб поміж рядками цього машинопису, евентуально рукопису, був подвійний відступ. Редакція приймає тільки оригінальні матеріяли.

Дописи про відзначування національних річниць, пов'язаних із специфічною датою, таких як: 22-го січня, Листопадові дні, Крутянські імпрези, березневі Шевченківські свята, різдвяні чи великодні та інші імпрези — присилати не пізніше, як 10 днів після влаштування даних імпрез.

Редакційна Колегія „Свободи"

НАРАДИ...

(Закінчення зі стор. 2)

ньому Сході. Правда, Москва дуже бажає бути таким фактором на Середньому Сході, і в кожній частині світу, але вона ним не є. Виявилося, що Москва нічого не може вдіяти, щоб змінити положення на Середньому Сході по своїй подобі.

Правда, коли проходили наради в Кемп Дейвіді, то Москва спершу протестувала, чому ці наради взагалі відбуваються, мовляв, ці справи мають вирішуватися на Конференції в Женеві, де Москва мала б бути одною з її керівників; а пізніше ремствувала, чому її на ці наради не запросили. Але учасники наради радили, і не звертали на це бурмотання Москви жадної уваги, подібно, як не звертали уваги на подібне бурмотання Кремля китайці під час подорожі Куо-фенга.

Нещодавні наради в Кемп Дейвіді показали, що можна робити важливі політичні рішення у світі без присутности московських ватажків. А це у свою чергу підтверджує факт, що Москва поволі втрачає впливи у міжнародній політиці.

ПОЯВИЛАСЬ КНИЖКА „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОКОСТ 1933"

Ню Йорк, Н. Й. — Цього року, тут з В-ва ДОБРУС-у вийшла книжка д-ра В. Гришка, колишнього редактора Білої Книги та організатора ДОБРУС-у, п. н. „Український Голокост 1933". Автор цієї книжки, на підставі 65-ох джерел і документів, доказує, що голод в Україні в 1932-1933 роках штучно викликала і спрепарувала комуністична Москва. Книжку цю, в ціні трьох долярів, можна буде набути в неділю, 22-го жовтня під час Дня Жалоби в Бавнд Бруку.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ ШОСТУ, РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ, нашого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п. ДМИТРА ВАСИЛЬКЕВИЧА

перед Господа, яка саме річниця припадає 28-го жовтня, будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

1) в українській католицькій церкві НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ, о год. 7:30 в Детройті — дня 28-го жовтня;
2) в католицькій катедрі СВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ, о год. 7:30 в ВІННІПЕҐУ — дня 28-го жовтня;
3) в греко-католицькій церкві ПРЕСВЯТОЇ ПОКРОВИ в ГЕРМІНІЯ, о год. 10-ій, дня 29-го жовтня.
4) 28-го жовтня в РИМІ — відправить о. д-р Любомир Гузар, студит.

Про ласкаві молитви за Душу Покійного просять опечалені:
ДРУЖИНА
ДОЧКА з ЧОЛОВІКОМ і ДІТЬМИ
Оба СИНИ з ДРУЖИНАМИ і ДІТЬМИ

В 25-ЛІТНЮ РОЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Дорогого ВУЙКА

бл. п.

Д-ра ЮЛІЯНА ВАССИЯНА

було відправлене

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

дня 3-го жовтня 1978 року
в церкві св. Михаїла, Cherry Hill, N.J.

Про молитви за спокій душі Покійного просить —
сестрінка — МАРІЯ КУЗІВ

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 25-го липня 1978 року, у лікарні св. Вінцента в Ню Йорку, відійшов у Вічність

о. Протопресвітер Доктор ЯКІВ КОСТЕЦЬКИЙ

Цією дорогою хочемо зложити щиру подяку Всім, які розрадою, співчуттям, морально піддержали нас в ці тяжкі години.

Щиро дякую Всечесним Отцям: Артемій Селепина, Володимир Базилевський, Іван Ткачук, Василь Покотило, за відправлення Священичого чину Похорону.

Зокрема дякую Блаженнішому Митрополитові Мстиславові, за прощальне слово і останню Панахиду.

Дякую професорові Завітневичеві і всім Хористам за співи.

Дякую отцю ректорові Ф. Іcточину за молитви на 9-ий і 40-ий день.

Сердечно дякуємо усім Жертводавцям, що зложили пожертви у пам'ять на Свято-Софіїську Семінарію.

Нехай Всевишній винагородить Всіх, що взяли участь у вшануванні пам'яті Покійного.

Горем прибиті:
син АНТОНІН з РОДИНОЮ

Ділимося сумною вісткою з бувшими Учнями Перемиської гімназії, що дня 16-го вересня 1978 р., о год. 20:30, відійшов у Вічність, по короткій недузі

бл. п.

Проф. СТЕПАН ШАХ

б. директор української гімназії в Перемишлі, почесний доктор УВУ, автор науково-мемуарних праць.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокій пошані:
Б. УЧНІ ПЕРЕМИСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Замість квітів на свіжу могилу
св. п. проф. Дмитра Козія
Дорогого Товариша Праці в Яворівській гімназії Р. Ш.
складаю 20.00 долярів
на Український Науковий Інститут
Гарвардського Університету.
Михайло ЛИСОГІР

Дружині Покійного п-ні Анастазії і синові Богданові складаю глибоке співчуття.

З волі Всевишнього відійшла у Вічність, в середу, 4-го жовтня, о год. 6-ій ранку 1978 року, по довгій і важкій недузі, на 76-му році життя, моя Найдорожча ДРУЖИНА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

КАТЕРИНА ДОВГАНЬ з дому ТИМКОВИЧ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почались в четвер і п'ятницю, 5-го і 6-го жовтня, а о год. 9:30 ранку в українській православній церкві св. Софії в Байон, Н. Дж., а опісля на православний цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
муж — ІВАН
син — ЙОСИФ з дружиною СОФІЙКОЮ, внуки і правнуки
донька — ЕВГЕНІЯ з мужем МИКОЛОЮ БАСАРАБ, внук і правнук
син — ТАРАС з дружиною ЛИНДОЮ
внук — СТЕФАН з дружиною ЛОРІ

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Центральна Управа
Організації Державного Відродження України — ОДВУ
закликає
всі Відділи з прапорами і все Членство ОДВУ та Братні Організації
взяти участь в

ДНІ ВЕЛИКОЇ ЖАЛОБИ

що відбудеться
в неділю, 22-го жовтня 1978 року
в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДУ 1932-33 РР. в УКРАЇНІ

ЗА ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ:
Проф. д-р БОГДАН ГНАТЮК, голова
ЛЕВ КУДЕЛЯ, секретар

В Україні

„ТРАСА БРАТЕРСТВА" ВІД УРАЛУ ДО КАРПАТ

На велетенських обширах від Уралу до Карпат, — інформує київський журнал „Україна", — завершується будівництво газопроводу, інтернаціональної магістралі „Союз", яку названо „Трасою дружби". Вже прокладено потужні рури, вмонтовано лінію газопроводу, покладено фундаменти під сім велетенських турбогенераторів, готові вже дахи майстерень, збудована на водонапірна вежа, побутовий комбінат і мешкальні квартали в Богородчанах. „Поруч з радянськими робітниками працюють болгарські друзі", схвалює „братерську" допомогу та „інтернаціональний" характер праці на газопровідній магістралі журнал. І в дальшому, в журналі раз-у-раз підкреслюються і повторяються слова про „величезну магістраль, прокладену інтернаціональними колективами", що свідчить про „дружбу і братерство". Проте, крім болгар, інших робітників журнал просто називає „радянськими", не окреслюючи їхньої національної приналежности, хоча, як видно зі статті, саме в Хусті і в Богородчанах „найскладніше обладнання компресорних станцій добре полагоджено, випробувано".

Вступайте в члени УНСоюзу!

Товариство Свята Софія

Комісія Патріяршого Фонду

На Патріярший Фонд зложили:

IX — 1978

1,000.00 дол. — Товариство Івана Франка, Плєйнфілд, Ню Джерзі

По 500.00 дол. — Товариство за Патріярхат ПУКЦ, в Балтімор (друга рата до тисячі дол.), д-р Богдан і Богданна Худьо

400.00 дол. — д-р Любомир і Оксана Кузьмак (друга рата до тисячі)

250.00 дол. — Роман Кухта

160.00 дол. — Пласт — збірка в Детройті — „Зелений Яр"

По 100.00 дол. — Український Робітничий Союз, Скрентон, о. Петро Гардибала, д-р Климентій Мельник, д-р Юрій і Аріта Барановські, Василь Ґелембин.

По 50.00 дол. — Д-р Володимир Нидза, д-р Ярослав Петрущак, д-р В. і С. Рибак, Петро і Марія Наконечні з нагоди золотого Ювілею подружжя, Володимир і Ірина Винницькі в пам'ять бл. п. Марії з Гординських Гадової.

По 30.00 дол. — Станислава М. Дворян, в пам'ять бл. п. Миколи Ортинського, Наталія Д. Андру в пам'ять бл. п. Миколи Ортинського.

По 25.00 дол. — Д-р Галина Носковська-Гірняк, А. Килинська, Анна і Павло Петровські в пам'ять бл. п. Олени Бариш.

20.00 дол. — Мгр Стефан Волянський

По 5.00 дол. — Катерина Михайлюк, д-р Микола Ценко

2.50 дол. — Д-р Ярослав Р. Гординський.

— — — — —

Листа ч. 1212, Гантер

250.00 дол. — Катерина і Андрій Бук.

По 100.00 дол. — Інж. Орест і Оксана Клюфас, Ірена і Богдан Чайківські.

По 25.00 дол. — Д-р Іван і Наталія Макаревич, Христина і Юрій Бук, Оксана і Богдан Богуславець, Христина і Ярослав Пеленський.

20.00 дол. — О. Марко Дирда.

По10.00 дол. — Н. і С. Щур, Дорош, Ірина Волосенко, І. Кардаш, Слава Ґеруляк, п. Никифоряки, Роман Бабюк.

5.00 дол. — Софія Ґоть.

— — — — —

Листа ч. 1211, Гантер

По 50.00 дол. — Стефан Льорх, Теодор і Стефанія Лешко.

20.00 дол. — Анна Кухарук.

15.00 дол. — Стефан Шевчук.

По 10.00 дол. — Василь Камянка, Богдан Щербий, Максим Курис, Володимир Уздейчук, Теодор Спартан, Іван Нинка.

6.00 дол. — Софія Брухальська.

— — — — —

Листа ч. 1210, Гантер

По 20.00 дол. — Едвард і Марія Козак, Анна Кобзяр, п. Лампіки, Мирон і Мирослава Сірі.

По 10.00 дол. — Ольга Соневицька, Ростислав і Христина Соневицькі, Вербенець, Олена Балан, Юстина Козак, Марія Вижницька, Богдан Коссак, Єлисавета Паладій, Роман і Софія Стець, Ірена Мриц, Стефа Пурій.

По 5.00 дол. — Степан Салик, Л. Старосольська.

— — — — —

Листа ч. 1209, Гантер

50.00 дол. — Д-р Юліян Ґной.

По 20.00 дол. — Евген і Богданна Титла, І. Стасюк, Михайло Думка, Л. і Я. Федун, Л. А. Іванчук.

15.00 дол. — С. Й. Іванчук.

По 10.00 дол. — Богдан Поритко, О. Білостоцька, О. М. Курочка, Ірена Залуцька, Ол. Курочка, П. і С. Щур, П. і Невядомі, М. Білоус, Богдан Титла, Б. Висоцький, С. Вовк.

— — — — —

Листа ч. 1208, Гантер

20.00 дол. — Інж. В. Левицький.

По 10.00 дол. — Григорій Мидляк, Роман Яримович, Лев Стеткевич, Осип Стеткевич, Лідія Андрусишин, д-р Р. Борковський, п. Шевчуки, П. Костирка, Е. Д. Кріль, Анна і Антін Пахолок.

По 5.00 дол. — Любов Савойка, Анна і Дмитро Тихий, Е. Плескачевський, М. і С. Шепарович.

— — — — —

Збіркою в Гантері займалися: Андрій Бук, Ольга Кобзяр, Лев Стеткевич, Йосиф Іванчук, Стефан Льорх

— — — — —

Збірка в Боффало:

50.00 дол. — Василь Сметанюк.

25.00 дол. — Елмер і Ольга Берч

По 10.00 дол. — Петро і Марія Мандзій, Омелян Кульчицький, Михайло Юрків, Іванна Парфанович.

5.00 дол. — Мичайло Мозяк.

— — — — —

Листа ч. 1185, Кліфтон, збіркою займався п. Модест Кливак

100.00 дол. — Ірена Кливак.

50.00 дол. — Степан Покора.

40.00 дол. — Василь Воронка.

5.00 дол. — Іван Винник.

— — — — —

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія висловлює щиру подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу: St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund 7911 Whitewood Road, Philadelphia, Pa. 19117.

Всі датки на Товариство Свята Софія — Патріярший Фонд можна відтягати від податку, IRS No. 23-7430645.

Виставка...

(Закінчення зі стор. 2)

перах. Талановитий Божемський міг виставити щось міцніше, бо вартість „Марії" не зовсім скріпилась доданням вишивкового обрамування. Відомий рельєф: „Мадонна" Черешньовського і кераміка С. Ґеруляк: „Мати з дитям" посилюють додатньо різноманітність виставки. „Воскресенню" Бачинського не можна відмовити своєрідности. Голодикові голови „Ісуса" і „Марії з Дитям" не зовсім легко сприйняти; зате це може найбільш нешабльоновий підхід до теми. Онишкевич знову тут зі своїм нелегким твором: „Розп'яття", що його глядач можливо не відчує так, як це переживає автор. Ремова „Гуцульська Мадонна" зі стилевою гуцульською церквою вгорі, має сама собою, замало гуцульського елементу вдолині. „Карпатська Мадонна", вихідця із Пряшівщини, Й. Тулика зодягнена помісцевому дещо тяжкувата, але переконлива. Венгриновичів дереворит із золотом: „Марія із Дитям" добрий. І ще раз із цим же заголовком картина під скульптурний стиль Савчука — річ несподівана і цікава.

Далі йде збірка Шонка-Русича, який може єдиний має час і витривалість шукати та нишпорити по всіх закутках за старими речами релігійного характеру. А тому що не розпоряджує він поважнішими фінансовими сумами, то скуповує звичайно дрібнички, як: малі олійні чи емальйові ікони, хрестики, різьбу в дереві, медальйони тощо. І їх тут показано досить багато. Коли докладно приглянетесь його збірці, то мусите запримітити емаль із відомим київським митрополитом св. Дмитром - Тупталом. З ікон цікавіший „Св. Микола", що мав би походити з ХУІІ ст. Є і одна власна праця-емаль Русича: „Св. Юрій". Дуже вона перескравлена.

Подибуємо тут ще і третю групу малюнків, що не творять ніякої збірки, а є власністю різних, поодиноких наших мистців, що ще живуть і творять, а і тих, що вже відійшли з цього світу. Сюди теж належать деякі з кращих ікон Богоматерів із ХІХ ст., що є власністю Ст. Гординського і д-ра Сочинського. Ще звертають на себе увагу дві старі, дуже простенькі і безпретенсійні ікони, що походять із українських сіл у Югославії.

Без сумніву ви зупинетесь біля дереворити, повного глибокого виразу О. Кульчицької: „Розп'яття". Промовить до вас сповнена етеричної краси: „Карпатська Мадонна" Бутовича. Побачимо тут ще два малюнки традиційного напрямку Крюкова і якби нашвидкоруч зроблену ікону Ґеца.

Із живучих малярів найбільшу увагу звертають на себе темпери П. Холодного: „Богородиця" і „Богоматір з Дитям" у його відомім темнавім кольориті. Проте, останній і невідомий його образ із 1978 року „Благовіщення" має неждано ясну барвистість. Зміна, чи тільки пробний відскок? Темпера Дядинюкової приманює кольором і елеґантністю. Молода Христина Микитюк із Торонта в своїх трьох показах малює яскраво і безперечно ефектовно. Тут побачите навіть спробу гаптованої Богоматері авторства І. Петровської.

На відкритті було багато цікавих і мистецько заінтересованих. Виставку варто оглянути, як для самих виставлених ікон, так і для ближчого познайомлення з ідеєю або пляном збирання ікон чи взагалі мистецьких картин. Бо саме найважливіша ціль виставки — це спопуляризування і принука доцінювання головно старої, чи ікони в цілому, а збирання таких ікон зокрема. Цього можуть піднятись одиниці, зокрема, які фінансово на це спроможні.

Теодор Терен-Юськів

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ВІДБУЛИ НАРАДИ...

(Закінчення зі стор. 1)

ві підготови до Третього Світового Конґресу Вільних Українців. Мгр І. Базарко, інформуючи про організаційну підготову, передбачає, що в Конґресі візьме участь 450 до 500 уповноважених делеґатів з усіх країн українського поселення, переважно із ЗСА і Канади. Досі є вже зголошених 193 делеґати. Потверджується кожне письмове зголошення, пригадуючи рівночасно, що разом з реєстрацією кожний делеґат зобов'язаний вплатити 50 долярів. Завершено підготову до великого концерту, який має відбутися з нагоди Третього СКВУ в Карнеґі Гол та в якому візьмуть участь три репрезентативні хори — „Гомін" з Англії, „Веснівка" з Торонта та „Думка" з Ню Йорку та народний балет „Орлик" з Англії. Завершується також підготова до конґресового бенкету, оплату за участь в якому треба було встановити на 35 долярів від особи.

Про підготову до маніфестації інформував на початку нарад Екзекутиви інж. Є. Івашків, голова місцевого Відділу УККА, який з уповноваження Президії Секретаріяту СКВУ займається організацією тієї маніфестації.

Довша дебата відбулася над пропозицією, щоб на кандидатів на членів Президії Секретаріяту СКВУ запропонували із ЗСА екзекутивного віцепрезидента І. Олексина, адміністраційного директора мґра І. Базарка, ред. Ігната Білинського, проф. д-ра Богдана Гнатюка та д-ра Романа Дражньовського, голову Шкільної Ради при УККА.

Засідання Екзекутиви закінчено довшою дебатою над справою відповідної обсади кваліфікованими силами Інформаційного Бюра УККА у Вашінґтоні, з уваги на те, що інж. Юрій Нестерчук, який досі безкоштовно виконував обов'язки директора Бюра, не може дальше продовжувати цієї праці з уваги на інші обов'язки. Намічено двох кандидатів, одного на директора Бюра і другого на його помічника та рівночасно секретаря. Їх заанґажування на працю в Бюрі узалежнено від відповідного домовлення з ними.

Засідання Крайової Ради

Хоча Екзекутива не вспіла вичерпати усіх справ, передбачених порядком нарад, в означеному часі після полудня тієї ж суботи почалося засідання Крайової Ради УККА, яке відкрив і яким проводив екзекутивний віцепрезидент І. Олексин. На початку цих нарад вшановано пам'ять померлих членів Екзекутиви і Крайової Ради: св. п. проф. д-ра Матвія Стахова, д-ра Володимира Ґалана і пані Салдан. Протокол з попередніх нарад Ради прочитав секретар ред. Ігор Длябога. Мгр І. Базарко поінформував про згадані вже під час нарад Екзекутиви зміни в складі Крайової Ради, що їх прийнято.

Довший звіт з його праці і репрезентації у Вашінґтоні склав президент УККА проф. Лев Добрянський, підкреслюючи зокрема його акцію в Уряді і Конґресі ЗСА для скріплення їх заходів в обороні людських прав, які звітодавець уважає за центральну проблему в теперішньому часі, бо такою вона в дійсності є. Проф. Л. Добрянський зокрема згадав про успіх спільної з УККА акції УНСоюзу у Конґресі у Вашінґтоні власне в обороні людських прав, що їх брутально заперечує совєтський окупаційний режим в Україні.

Мгр І. Базарко подав загальний огляд праці Централі УККА в літніх місяцях та зокрема поінформував про відбуту розмову з головою крайової Асоціяції Українців Америки, д-ром Романом Барановським, у справі включення Асоціяції в організаційну систему УККА, що остаточно завершило б організаційну консолідацію українців в Америці. Одаково Асоціяція, як і УККА мають добру волю і бажання завершити цю консолідацію, що станеться після деяких узгіднень.

Пані У. Дячук, касир УККА поінформувала Крайову Раду про фінанси УККА, про які раніше інформувала Екзекутиву.

Довша і в деяких випадках „гаряча" дебата відбулася над критеріями, що ними керувалася Екзекутива УККА, передаючи половину (десять) належних УККА мандатів на делеґатів на Третій СКВУ своїм Відділам. Справу видвигнув голова активного в кожному відношенні ВідділуУККА в Рочестері, Роман Куціль, вважаючи, що очолюваний ним Відділ, який є шостим з ряду у сумі зібраних грошей до Національного Фонду УККА, був покривджений, не одержавши такого мандату, що викликало велике негодування серед членства Відділу. Скаргу Р. Куціля підтримав інший член Управи Відділу УККА в Рочестері, д-р Роман Трач, докоряючи Екзекутиві, що вона у приділюванні мандатів поодиноким Відділам могла керуватися іншими мотивами, ніж тими, що їх публічно проголошено (сума зібраних фондів і активність). Дебату закінчено тим, що Екзекутива ще раз перевірить справу та постарається її відповідно полагодити.

Ред. І. Білинський поінформував Крайову Раду про передбачену програму Третього СКВУ, яка повинна бути вже в короткому часі остаточно устійнена та подана до загального відома.

Екзекутива і Крайова Рада цими своїми засіданнями започаткували осінній сезон своєї оживленої активности, що проявилася чи не в рекордовій кількості учасників нарад: 15 у засіданні Президії Екзекутиви в п'ятницю після полудня та 27 в засіданні Екзекутиви і 68 в засіданні Крайової Ради в суботу.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН СКРОБАЧ, член УНС Відд. 363 в Олеан, Н. Й., помер 14 червня 1978 р. Нар. 1895 р. в с. Вербилівці, пов. Рогатин, Зах. Україна; членом УНС став 1914 р. Залишив у смутку сестри Софію і Марію. Похорон відбувся 14 червня 1978 р. на цвинтарі Ст. Бонавенчер в Аллеґани, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Ю. Луцишин, секр.

МИКОЛА КОГУТ, член УНС Відд. 350 в Стемфорді, Конн., помер 29 липня 1978 на 88 році життя. Нар. 1891 р. в Україні; членом УНС став 1924 р. Залишив у смутку дружину Агафію, сина Александра, брата Андрія, три сестри в Україні та 3 внуків і правнука. Похорон відбувся 1 серпня 1978 р. на цвинтарі св. Івана в Спрінґдейл, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Тома Фінів, секр.

ВАСИЛЬ ТАТУЧАК, член УНС Відд. 88 в Кергонксоні, помер 31 серпня 1978 на 64 році життя. Нар. 1914 р. в Західній Україні; членом УНС став у 1964 р. Залишив у смутку дружину, дві доньки і сина. Похорон відбувся 6 вересня 1978 р. на цвинтарі в Кергонксоні.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Васьків, секр.

АННА КОЛОМІЄЦЬ, членка УНС Відд. 367 в Рочестері, Н. Й., померла 11 квітня 1978 Залишила у смутку 4 синів: Василя, Івана, Михайла й Стефана; 3 дочки: Анастазію, Розалію і Марію, 15 внуків, і 12 правнуків. Похорон відбувся 15 квітня на цвинтарі Голі Сепальчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Попович, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!